

TOVERITAR

The State Historical Society
This issue of the Toveritar contains no articles such as are published in the Toveritar according to Act of Oct. 15th, 1917.

No. 22

10,219

Tiistaina, Toukokuun 31 p.—Tuesday, May 31st.

1921—Yhdestoista Vuosik.

LENIN

Tämän nimen kuulemme nykyään miljoonien ihmisten huulilla. Sen nimen tuntee koko maailma, samoin kuin Ranskan keisari Napoleonin nimi tunnettiin hänen suuruutensa päivinä.

Leninin nimi kokonaisuudessaan on: Vladimir Iljitsh Lenin-Uljanow. Se on samalla kertaa ihailtu, kunnioitettu, rakastettu, mutta myöskin katkerasti vihattu nimi. Me työläiset tiedämme, mitä tämä nimi meille merkitsee. Vertauksellisesti puhuen vallankumousliikkeessä se merkitsee samaa, kuin timanttikoriste kultaisen tornin huipussa.

Lenin on äskettäin — huhtikuun 10 päivää — täyttänyt 51 vuotta. Vuonna 1870 näki hän ensi kerran päivänvalon Simbirskin kaupungissa. Leninin isä oli talonpoika syntyperältään, työskenteli Volgan varrella kansakoulujen johtajana. Kerrotaan olleen suuresti suosittu kaupunki- ja maakoulujen opettajien keskuudessa.

Nuori Lenin, päätettyään opintonsa gymnasiossa, kirjottautui Kasanin yliopiston lainopilliseen tiedekuntaan. Pääkaupungin yliopistossa ei hänelle annettu mahdollisuutta opiskeluun, kun hän oli telotetun terroristin velli. Yliopistossa hän ei tosin pitkiä aikoja viettänyt, sillä hänet erotettiin ylioppilaitten vallankumoukselliseen liikkeeseen osanoton vuoksi. Neljän vuoden kuluttua hänen vasta lopullisesti onnistui suorittaa ylioppilastutkintonsa. Lainopillinen ura, jolle hän antautui, ei kuitenkaan häntä miellyttänyt, vaan hänen harrastuksensa vetivät toiseen suuntaan. Vallankumouksellinen liikunta oli hänen ajatuksiensa ja toimintainsa esineenä, sen liikkeen mukana hän halusi kulkea, sen mukana elää. Leninin ensimmäinen vallankumouksellinen ajanjakso kului ylioppilasryhmissä, samoin kuin monen muun vallankumouksellisen, joka on ollut lähtöisin intelligenssien piiristä. Leninin erottettua Kasanin yliopistosta, siirtyi hän Pietariin. Samarissa ollessaan tutustui hän jossain määrin marxilaisiin aatteisiin, ja saman aatteen innostama henkilöitä etsi hän myös Pietarista. Niitä sieltä ei kuitenkaan löytynyt. Narodnikit (kansan ystävä) hallitsivat silloin intelligenssin kuuluvien älystöstä. Työväenluokka silloin vasta hiljakseen alkoi herätä valtiolliseen elämään. Nuori Lenin toimi kaikella tarmolla tuon innostuksen johduttamiseksi. Yöt ja päivät liikkui hän Pietarin työläiskortteleissa, aina poliisi kintereillä. Hän kerää kokoon ensimmäiset työväen ryhmät. Etsi niistä lahjakaimmat työläiset, joita opettaa ja innostaa. Puhkeaa lakkoja, kokouksia pidetään, orjuuden kahleisiin kytketty, unessa uinuva joukko alkaa herätä, pyyhkiä unen verhoja silmistään. Raikkaat tuulet puhaltavat, virkistävät nupuneita miellä.

Lenin on jo saanut perustetuksi ensimmäisen työläisyhtymän:

”Taisteluliiton työväenluokan vapauttamiseksi.”

Ei hän tyydy tähän saavutukseen, hän iskee kaikin voimin yhä syvemmälle. Hän julkaisee ensimmäiset lentolehtensä, leimuavat julistuksensa, joita levitellään laajasti.

Niin kiristetyissä oloissa, kun tsarini tsaarin hallitsemassa maassa tällainen toiminta johti Siberiaan. Lenin joutui sinne ensi kerran 90 luvun alussa. Mutta sielläkin hän opeetti ja kokosi joukkoja. Maanpaossa oli Lenin kaksi kertaa. Ne vuodet hän käytti uttersaan tutkimiseen, ankaraan tieteelliseen työhön. Juuri nämä pakolaisuudet tekivät Leninin kaikkein tietoisimmaksi marxilaiseksi. Kaiken ikänsä on hän käyttänyt valmistuakseen suureen historialliseen tehtäväänsä, hetkeäkään ei hän ole hukannut, vaan jokaisen tunnin hän on kuluttanut vallankumoukselliseen työhön ja omaan kehitykseensä vallankumoustaistelun varalle.

Vuoden 1905 vallankumouksessa on hän myös ollut osansa suorittamassa.

Moskovan aseellista kahakkaa piti Lenin vallankumouksen suurena edelläkävijänä, eikä hän siinä sulhteessa erehtynyt. Kaksitoista vuotta senjal-

keen sai hän tilaisuuden pontevammin toimia.

Palattuun Saksan kautta Sveitsiin, alkoi hän heti ankaran taistelun kerenskiläisyyttä vastaan. Taas häntä vainottiin, kuten aina ennenkin. Jälleen hänen piti kuleskella henkipaattuna. Tällä kertaa ohjasi häntänsä Suomeen.

Vuonna 1917 Leninin vuosikymmenen unelma toteutuu. Venäjän työväki ottaa yhteiskunnallisen vallan käsiinsä.

Viidestäkymmenestä ikävuodestaan on hän omistanut kolmisenkymmentä vuotta työväen vapausliikkeen hyväksi.

Leniniä kuvataan yksityiselämässä vaatimattomaksi. Hänen kerrotaan olevan hilpeä seuratoveri ja hänen viisaissa silmissään sanotaan ystävällisen hymyn aina leikkivän.

Työväenluokka näkee hänessä suurimman opettajansa — työväen vapautustalustella. Lenin on suuri työväenliikkeen apostoli. Tämänkin lehden lukijain pitäisi hänen kirjoituksiinsa innolla syventyä, niistä oppia ottaa tulevien taisteluiden varalle.

VAPPUNA 1921

(Kirjotettu Etelä New Hampshiren s. s. osastoin vappujuhille.)
Kirj. Richard Pesola.

I

Tää on juhla raatajien,
Kevätpäivä kaunoinen.
Nyt horjuu mahti sortajien,
Ies orjain yllä rautainen.
Nyt kaikkiällä maailmassa
Orjat juhliivat riemuissaan,
On voitto heille saapumassa
He tuntevat sen sieluissaan.

Nyt taiston laulut valtavana
Kaikkialla kajahtaa;
Ikeen alta luottavana,
Orjat esiln ponnahtaa.
Heitä tulee tehtähistä,
Metsistä ja alta maan,
Helveteistä huutavista,
Joissa elämää vain tuhlataan.

Eivät luota orjat nämä
Enää demokratiaan;
Uusi ompi aika tämä —
TOIMINTAA nyt tarvitaan,
Alas lyödään Kautskyn ”kaavat”
— Petosta ne ovat vain —
Niiden tähden monet haavat
Kärsittävä meidän on ain!

Nyt uusi ompi aika tämä —
Kätsheet tähtää Venäjää —
Vallassa siellä orjat nämä
Ja voiton laulut ne helähtää!
Alas siellä on lyöty kapitaali
Sekä riisto-ruhtinaat
Ja johtajana on internatsionaali,
Mi liittävi yhtehen kaikki maat.

II

Sama aate se meitäkin innostaa,
Joka Venäjän joukkoja johtaa;
Sama maali se meitäkin kannustaa,
Vaikka vasturukset mitkään kohtaa.
— On aika nyt käydä jo taistohon
Ja työnorjat jo johtaa voittohon.

Meitä kauan on harhaan johdettu
Noita hukkaita rauhan teitä;
On päihimme roskaa ahdettu,
Joka kiusaa vieläkin meitä.
Mutt' irti me siitä pääsemme nyt,
On kokemus, nääs, käsitteet selven-
tänyt.

Siispä uljaasti käymme me eespäin
vaan
Punalippumme korkealle nostain;
Kaikki sorretut kutsumme toimintaan,
Jossa kavalta ja kohdellaan kostain.
Näin rivimme vahvoiksi varttuvat
Ja voimamme taistossa karttavat.

III

Nyt VAPPU on — oi, orjat, kuulkaa:
Tää on teidän juhlanne!
Joukkomme, rivin tulkaa,
Uhratkaatte voimanne
Eestä aatteen puhtahimman,
MII on kirkas määränpää —
Maksain hinnan kaalohimman —
Vallankumous, nääs, voitoks' jää!

VALLANKUMOUS! Tuo sana suuri
Se orjain mieli lämmitteää
Ja köyhälistön diktatuuri —
Se heidän tahtonsa terästäää.
Toki vihdoin jo seestyvi suuntamme
PÄÄMÄÄRÄ kun kirkkaana hohtaa.
Sitä kohden me innolla riennämme —
Sinne lippumme meidät johtaa.

Kamoumielinen pappi, Jean Meslier

Joka on lukenut ”Sosialidemokratian vuosisadan”, muistane tämän seitsemännellatoista vuosisadalla eläneen ranskalaisen kylläpäin surkean kohtalon. Hän joutui kaikkien mahtavien vainon esineeksi, kun hän keran oli jättänyt lukematta esirakouksen kylän aatelisherran puolesta, kun tämä oli talonpoikiaan pilkkannut, ja saatuaan tästä laiminlyönnistään arkkipiispalta vakavan muistutuksen, teki asiansa alvan onnettomaksi rukouksella kirkossaan koko seurakuntansa edessä: ”Se on meidän maalaispappiparkojen kohtalo. Arkkipiispat, suuria herroja kun ovat, halveksivat meitä eivätkä meistä viittä. Heidän korvansa kuulevat vain aateliston puhetta. Rukoilkaamme siis tämän kylän herran puolesta. Rukoilkaamme, että hän kääntyisi eikä enää lankeaisi syntiin, köyhien rakkauttamiseen ja orpojen ryöstöön!”

Paptakoon tähän muutamia otteita hänen kuolemansa jälkeen julkaistusta ”Testamentistaan”, joka sisältää ehkä versimmin yhteiskunta-arvostelun, mitä koko maailmankirjallisuudessa on olemassa. Hänen vihaansa ”omistavaa syöpäläisluokkaa” ja aateliston ”mainioita lurjuksia” kehtataan oli rajaton ja uskontoa, jota hän virkansa puolesta oli pakotettu kansalle saarnaamaan, halveksi hän siinä määrin, että hän, kuollessaan näikkään, rukoili Jumalalta anteeksi, että hän oli kristinuskoa opettanut. Näin hän kirjoitti:

”Uskonto tukee hallitusta, niin huono kuin se onkin. Palkaksi siitä tukee hallitus uskontoa, miten järjestömiä ja ramiä sen opit sitten ovatkin. Papt, uskonnon palvelijat, kehottavat virouksen ja jankaikkisen rangaistuksen uhalla tottelemaan esivaltoja, ruhtinaita ja valtiaita, koska muka Jumala on asettanut nämä kansaa hallitsemaan. Ruhtinaat suojaavat pappien arvoa, antavat heille hyviä palkkoja ja hyvät tulot ja pysyttävät heidät väärän virkansa tyhjiä ja väärissä toiminissa, pakottamalla kansaa pitämään pyhäniä ja pyhitettyjä kaikkea, mitä he itse tekevät tai mitä he käseivät muiden uskomaan ja tekemään.”

”Yhden ainoan tunnin työnteko on suuremman arvoisen kuin kaikkien pappien ja saarnamiesten kaikki messut, rukoukset ja saarnat.”

”Sillä ei ole Jumalaa, joka palkitsee maallisen kärsimyksen talvalla sellä onnella.”

”Minä tahtoisin, että ääneni kuuluisi valtion äärestä toiseen ja maailman äärestä toiseen. Huutaisin kaikin voimin: Te olette hulluja, oi ihmiset! Te olette hulluja, kun annatte itseänne niin taluttua, ja niin sokeina uskotte lukemattomia tyhmyyksiä! Minä osoittaisin teidän teidän erehdyksenne ja paljastaisin teidän johtajanne pettäjiksi ja tuike-

(Jatkaa toisella sivulla)